Josep. Kes kül meie hulgas se keigewannem mees peaks ollema?

Küllakubjas. Küllap ikka minnul siin feltsis se keigesurem igga on. Minna mälletan weel, kui need kassed siin alles norokessed ollid, ja kui ma saggedaste siin platsi peäl teiste külla poisikestega kurni löin. Agga kus se armas aeg on! Nüüd on need kassekessed rattaspakkuks kaswand, ja minno pea on halliks läinud.

Josep. Kas sa mälletad weel sedda aega, ja mis ello rahwoke siis piddas.

Küllakubjas. Miks ma ei mälleta? Nenda kui tännasel päwal! Kül olli siis teine luggu rahwokessel, ja teine pölw ellada: ei olnud sedda hädda ja risti mis nüüd nähtakse: ei olnud sedda waewa ja willetsust, misga meid nüüd pinatakse: ei olnud rahwokessel ialge leiwast egga ühhestki asjast pudo: olli monnelgi tallomehhel lihha wagen laual hommikust öhta sadik: olli monnelgi rahhakukkur täis hallitand Rubbla-tükkid kirstus. Agga nüüd Jummal parrago! waesus ja nälg iggas paigas.

Josep. Se on ommeti üks immelinne assi! Kust se ommeti peaks tullema, et nuüd se ello hopis waeseks on läinud siin maal?

Küllakubjas. Kust se peab tullema? — Jummala nuhtlus, ja kange moisa-tö ja sundiminne: need raiskawad rahwokest.

Josep. Kas se peaks ial tössi ollema? Kas sa olled kül, wanna issa, öiete se ülle järrele mötlend?

Küllakubjas. Miks ei olle? Küllap se teäda on, kui Jummal ei önnista, ja Moisa wannemad ikka risuwad, ja teopäiwi lissawad, küllap siis tallopoeg peagi peab löpma.

Josep. Se on öige kül, kui nenda siin se luggu on. Agga wottame ommete sedda asja laiemalt tähhele pañna! — Essite

)(ütled

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1790, lk. 17